

[Aksel Larsen.]

årsag er Englandshandelen, og at en anden konkret væsentlig årsag er oprustningen og dens valutaudgifter. Det holder jeg fast ved, og det kan jeg ikke se at finansministeren har gjort så meget som et forsøg på at bestride. Han har forsøgt at lade, som om han har bestridt det, ved at sige, at handelsforholdet til England ikke er ændret i det sidste par år, så det kan ikke være det, der er skyld i valutavanskelighederne. Ja, men det er netop det, jeg har hævdet: at fordi man ikke har ændret handelsforholdet til England i det sidste par år, er valutastillingen blevet så meget forværret, som tilfældet er. Det er det, vi har bebrejdet de skiftende regeringer, det er det, vi bebrejder landbrugsorganisationerne, det er det, vi bebrejder flertallet her i tinget, at man ikke i de sidste 2—3 år under nogen omstændigheder har villet være med til at skaffe os bedre handelsforbindelser med England.

Ministeren skal så give sin forklaring, og han siger: årsagen til valutavanskelighederne er for det første den engelske devaluering, for det andet oprustningen og for det tredje Koreakrigen med prisstigningerne i dens følge. Ja, men oprustningen, det er jo det samme, som jeg har sagt, der er vi altså enige, det behøver vi ikke at diskutere mere. Men må vi så få taget den plade af grammofonen, som hedder, at det er den danske befolknings store forbrug, der er årsag til vanskelighederne. Men allerede før den engelske devaluering betalte England os for lave priser for vore landbrugsprodukter og forlangte for høje priser for de produkter, England solgte til os. Efter devalueringen blev forholdet helt galt, og devalueringen gav virkelig både en reel og formel begrundelse for Danmark til at sige: nu gælder prisaf-talerne ikke mere, nu afskiber vi ikke flæsk, smør og æg, før vi har fået aftalt priser svarende til dem, tredielande giver. Det havde været passende samtidig at forlange ikke alene garanti mod urimelige prisforhøjelser på engelske varer til Danmark, men også, at de engelske priser blev ført tilbage i sterling til det, de var før devalueringen.

Ministeren ulejlige sig ikke med at nævne et eneste tal i det, der skulle forestille en diskussion om Englandshandelens vilkår og dens indflydelse på Danmarks valutaforhold. Jeg har gang på gang fremdraget tal, og jeg skal gøre tingets medlemmer den tjeneste ikke at fremdrage disse tal igen, men vil blot nævne, at to måneder efter devalueringen foretog erhvervsorganisationerne herhjemme en beregning, der

viste, at allerede på det tidspunkt, efter dette korte spænd af tid, havde England forhøjet sine eksportpriser til Danmark så meget, at det betød en større valutaudgift for Danmark på 250 mill. kr. årlig, til trods for at Englands produktionsomkostninger, hvad de pågældende varer angår, ikke var steget. Udviklingen er fortsat siden. Den højtærede finansminister ved sikkert, hvor meget det efterhånden drejer sig om at England tager fra os gennem sådanne uberettigede prisforhøjelser, men skal nok vogte sig for at nævne noget tal. Finansministeren kan også regne ud, hvor meget det koster os at sælge vore landbrugsprodukter til England til priser, der ligger så langt under de gennemsnitspriser, der betales af andre lande. Finansministeren har opereret med et forventet underskud på betalingsbalancen for i år på 800 mill. kr. Jeg betænker mig ikke på at sige, og finansministeren vil ikke kunne bestride det, at hvis vi fik en handelsaftale med England, hvorved disse uberettigede engelske prisforhøjelser blev afskaffet, og hvorved vi fik bedre priser for de varer, vi leverer til England, ville mere end halvdelen af disse 800 mill. kr. være forsvundet og vor valutastilling ville med andre ord være blevet gjort betydeligt bedre.

Så nævner ministeren: prisstigninger på verdensmarkedet i Koreakrigens følge. Ja, men det, jeg har krævet, er jo netop, at vi i takt med disse prisstigninger skal forlange, at de varer, udlandet vil købe i Danmark, betales med en tilsvarende højere pris, og det kan vi gøre, fordi vi står stærkt, fordi det, som jeg sagde før, er sådan, at England i allerhøjeste grad har brug for os som leverandør af landbrugsprodukter og ikke kommer udenom at sige ja, hvis vi kommer og stiller vore berettigede krav i stedet for at komme i supplikantens ydmyge rolle.

Jeg skal lade det være nok med dette og kun tilføje, at en forandring i vore økonomiske forhold kunne komme, hvis man fulgte den udmærkede anvisning, en politiker ved navn Thorkil Kristensen, som er identisk med den højtærede finansminister, skal have givet på et møde forleden i Hillerød, hvor han ifølge sit partiblads „Frederiksborg Amts Avis“ bl. a. skal have sagt, at hvis vi har den rette indstilling til begivenhederne i Østasien, må vi være opmærksomme på, at der bl. a. i Kina skabes meget store markeder for os, og ministeren skal endvidere have sagt følgende, som jeg beder om tilladelse til at citere:

„Vi trænger også til en markedernes spredning. Bl. a. ved de nyligt førte han-